

ဒေသခံနှင့်မြင့်

မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့်အတူ...

13.02.2015 07:37

မြို့ပြ-ကျေးလတ်ဟန်ချက်ညီဖွံ့ဖြိုးစေဖို့ အပိုင်း(၁)

စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သော ဒီနှစ် နိုဝင်ဘာ(၂)ရက်နေ့ဆို ရွှေရတုနှစ်(၅၀) ပြည့်ပါ တော့မယ်။ ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ Pure Mathematics, Economics, Statistics ဘာသာတွဲနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့တာလည်း အနှစ်(၅၀)ကျော်နေပါပြီ။ အဲဒီတုန်းက စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ရယ်လို့ မပေါ်ပေါက်သေးပါ။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်အထိ သင်္ချာဘာသာကို သင်ကြားပေးသူက အိန္ဒိယလူမျိုး ဆရာကြီး Mr. Chudree ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက “ဒိုတီ”ဝတ်စုံကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိပေမယ့် လူမျိုးရေးခွဲခြားဆက်ဆံတာ လုံးဝမတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။

Monetary (ငွေကြေး)နဲ့ Banking (ဘဏ်လုပ်ငန်း) သင်ကြားပေးသူ ဆရာမကြီးကလည်း ‘ဆာရီ’ ဝတ်ကို အမြဲ ဆင်မြန်းလေ့ရှိပါတယ် ။ ကျောင်းသာတွေအပေါ် စေတနာရှိရှိ အလေးထား သင် ကြား ပေးတာကတော့ Printing Money (ငွေကြေးတိုက်ရိုက်မှုနဲ့) Inflatuon (ငွေကြေးဖောင်း ပွမှု) ဖြစ်ပါတယ် ။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုဟာ ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အကြီးမား ဆုံး အခက် ခဲဆုံး ပြဿနာဖြစ်နေဆဲပါ။ အကယ်၍ သာ ဆရာမကြီးအနေနဲ့ ၁၉၉၇ ခုနှစ်က Monet ary Crisis နဲ့ ကြုံခဲ့မယ်ဆိုရင် ‘Debt/ Equity Ration’ကို ဂရုစိုက်သင့်ကြောင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားအကြွေးမြီ တွေကို အလွန်အမင်း မယူသင့်ကြောင်းပြောမှာ သေချာပါတယ်။

Statistics (စာရင်းအင်းပညာ) သင်ကြားပေးသူ ဆရာကြီးလည်း အိန္ဒိယလူမျိုး Professor Dr.Mr.Swundram ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ထောက်က အမေရိကန်လူမျိုး Mr.Alan Housine ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာတွဲမှာ ကျောင်းသား(၁၂)ယောက်ပဲရှိပါတယ်။လက်တွေ့ခန်းမှာ လက်လှည့်စက်နဲ့ တွက်ချက်ကြတဲ့ အခါ ပါမောက္ခရဲ့ အနီးကပ်ကြီးကြပ်မှုကြောင့် အခက်အခဲတွေကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ‘၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၁၉၄၁ နှစ်အတွင်း မြန်မာနိုင်ငံလူဦးရေနဲ့ သဘာဝတိုးတက်နှုန်း တစ်နှစ်(၁၃၁၁၀ ၃)ရာခိုင်နှုန်းကို စာရင်းအင်းပညာနဲ့ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ သလိုစီး ပွားရေးညွှန်းကိန်းတွေကိုလည်း Statistics နဲ့ တွက်ချက်ရတာကြောင့် ’ ဘာသာရပ်ရဲ့ အရေးပါမှုကို အမြဲဂုဏ်ယူပြောကြားလေ့ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီးUN ကိုပြောင်းသွားတော့ London က ph.D ယူလာတဲ့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာဦးခင်မောင်ညွန့်ဟာ ပါမောက္ခဖြစ်လာပါတယ်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ဦးပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း ဆရာကြီးရဲ့ ထောက်ခံချက်အရ DSED (Centran Statistical and Economics Department) မှာ အလုပ်တန်းဝင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

Applied Economics ကို ပါမောက္ခဆရာကြီး ဒေါက်တာဇလိုင်ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်လို ဒိုးဒိုး ဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ပို့ချပါတယ်။ ကျွန်တော် သတိထဲ ဘေမိတ ဘတ စ် ခုက Law of Socialism (ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးဥပဒေများ)မပြောမဖြစ် ပြောရတဲ့ အချိန်မှာ ဆရာကြီးရဲ့ မျက်နှာနီမျန်း လာတက် ပါတယ်။တကယ်တော့ ဆရာကြီးဟာ ‘ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်တဲ့ စက်မှုလယ်ယာ’ နဲ့ နိုင်ငံကို ထူထောင် ချင်တာပါ။ ဒါမှ မြို့ပြ-ကျေးလက်ဟန်ချက်ညီဖွံ့ဖြိုးစေပြီး ဆင်းရဲချမ်းသာ ကွာဟမှုလျော့ ချနိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို အခြေအနေတစ်ခုရနိုင်ဖို့ ရာ GDP (Gross domestic Product) တိုးတက် နှုန်း ၊GDP အပေါ်

စုဆောင်းငွေအချိုး ၊ GDPအပေါ် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု အချိုး၊ငွေကြေး ဖောင်း
ပွမှု နှုန်း၊ပို့ ကုန်/သွင်းကုန်နှိုင်းယှဉ်ချက်(ပိုငွေ၊လိုငွေ)နိုင်ငံခြားငွေပေး
ငွေယူ နှိုင်းယှဉ်ချက်(ပိုငွေ ၊ လိုငွေ) ဘတ် ဂျပ်ပိုငွေ/ လိုငွေ၊ပြည်တွင်း
လှည့်လည်သုံးစွဲနေတဲ့ ငွေကြေးပမာဏ၊ စတာတွေကိုကြောင်း ၊ကျိုး ဆ
က်စပ်သုံးသပ်ပြီးမှ နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ဆွဲယူရတာပါ။

မြို့ပြ၊ကျေးလက်လူဦးရေ

၁၉၄၁ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူဦးရေဟာ သန်းပေါင်း(၁၆ ဒသမ ၈၂
၄)ရှိတက်အနက် မြို့ပြနေထိုင်သူ(၂ ဒသမ ၀၁၉)သန်းရှိပြီး ကျေးလက်
မ ၂၁ သန်းပေါင်း (၁၄ ဒသမ ၈၀၅) နေထိုင်ကြပါတယ်။
ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် မြို့ပြမှာ ၁၂ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ ကျေးလက်မှာ (၈၈)ရာခိုင်
နှုန်းရှိပါတယ်။၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်အရောက်မှာ မြို့ပြလူဦးရေ (၈ ဒသမ ၁
၂၀)သန်း (၂၃)ရာခိုင်နှုန်း ၊ ကျေးလက်လူဦးရေ (၂၇ ဒသမ ၁၈၉)၇၇
ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်လာပါတယ်။ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်ကျတော့ လူဦးရေ
စုစုပေါင်း (၄၅ ဒသမ ၂သန်း)အနက် မြို့ပြလူဦးရေ (၁၁ ဒသမ ၇၅၂)
သန်း(၂၆)ရာခိုင်နှုန်း ကျေးလက်လူဦးရေ (၃၃ ဒသမ ၄၄၈)(၇၄)ရာခိုင်
နှုန်း ရှိလာလို့ မြို့ပြလူဦးရေတိုးလာတာတွေ့ရပါတယ်။ တစ်ပြည်လုံး
တွက်ချေမကိုက်ဖြစ်လာရပြန်ပါတယ်။ နည်းပညာကလည်း
အားနည်းပြန်တော့ အထွက်နှုန်းကျဆင်းလာပါတယ်။ ရာသီဥတုကလ
ည်း ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲလာနေပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေ ကြုံတွေ့ကြ
ရတဲ့ လယ်သမားအချို့ဟာ လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်ကနေ
စွန့်ခွာသွားကြပါပြီ။

မြို့ပြမှာ ရှိနေတဲ့ လုပ်ငန်းနယ်ပယ်တွေမှာ လည်း အလုပ်အကိုင်အခွ
င့်အလမ်းနည်းပါးတာနဲ့ ရေရှည်အာမခံနိုင်မှု နည်းပါးနေတာတွေကြော

င့် ပြည်ပနိုင်ငံတွေကို ထွက်ခွာသွားကြပြန်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ပြ / ကျေးလတ် လူအချို့ဟာ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သား ဖြစ်သွားကြပါတော့တယ်။ တကယ်တော့ ခေတ်မှီတိုးတက်လာတဲ့ လယ်ယာစနစ် ကူးပြောင်းလာတဲ့ တစ်ချိန်ထဲမှာ စက်မှုကဏ္ဍ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေး (Industrialization) ကိုလည်း တိုးတက်ဆောင်ရွက် လေ့ရှိပါတယ်။ စက်မှု လက်မှု တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာတဲ့ အခါ ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်တဲ့ လုပ်ငန်း ဆောင်တာတွေ ပိုမိုအားကောင်းလာပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ကြီးတွေဟာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာပါ။ ပုံမှန် အားဖြင့် စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့ အညီ ကျေးလက်လူဦးရေ အချိုးအစား တဖြည်းဖြည်း လျော့နည်းကျဆင်း လာပြီး မြို့ပေါ်နေ လူဦးရေအချိုးအစား တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် ပြောင်းလဲ လာ လေ့ရှိပါတယ်။

အိမ်ရာလိုအပ်ချက်နှင့် အကောင်အထည်ဖော်ပုံ

ပညာရှင်အချို့က မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပေါ်နေ လူဦးရေတို့ အတွက် အိမ်ရာလိုအပ်ချက်ကို ဖွံ့ဖြိုးဆဲ နိုင်ငံစံနှုန်းအခြေခံအရ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ စုစုပေါင်းအိမ်ရာ (Housing Unit)မှာ (၂.၈၉) သန်းခန့် ရှိတယ်လို့ တိုပါတယ်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်မှာ အိမ်ရာပေါင်း (၄ ဒသမ ၇၄) သန်းလိုအပ်လာလိမ့်မယ်လို့ ခန့်မှန်းကြပါတယ်။ တစ်နှစ်ပျမ်းမျှ အိမ်ရာလိုအပ်ချက်က (၁ ဒသမ ၂၃)သန်းရှိမယ်၊ အဲဒီကိန်းဂဏန်းရဲ့ ငါးပုံတစ်ပုံဟာ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အိမ်ရာလိုအပ်ချက်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

ဒီနေရာမှာ နောက်ခံသမိုင်းပြန်ကြည့်ဖို့ လိုလာပါတယ်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီမတိုင်မီက ပြည်သူ့အိုးအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနဲ့ မြို့ရွာစည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ဟာ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မြို့နယ်ပေါင်း (၁၄) မြို့

မှာ အိပ်ခန်းပေါင်း ၅၂၅၄(လုံးရေ ၁၁၉၇) ကိုဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ် ။ ၁၉၅၉-၆၀ ခုနှစ် အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်မှာ ရန်ကုန်မြို့နီစီပယ် အဖွဲ့နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး တောင်ဥက္ကလာပ (၁၁၇၁၇)ကွက် ၊ မြောက်ဥက္ကလာပ (၁၁၉၂၃) ကွက်နဲ့ သာကေတ (၉၂၂၆) ကွက် စုစုပေါင်း (၃၂၈၆၆) ကွက်နဲ့ မြို့သစ် (၃)မြို့တည်ဆောက်ပြီး ကျူးကျော်အိမ်တွေကို နေရာချထားပေးခဲ့ပါတယ်။

၁၉၆၂-၆၃ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်ကနေ ၁၉၈၆-၈၇ ခုနှစ်အထိ ရန်ကုန်မှာ အခန်းပေါင်း ၆၆၀၄ (လုံးရေ ၆၂၉)၊အခြားပြည်နယ်၊ တိုင်းတွေမှာ အခန်းပေါင်း ၁၃၅၄ (လုံးရေ ၂၅၆) ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ထူးခြားတာတစ်ခုက စုပေါင်းအိမ်ပိုင်စီမံကိန်းကို နိုင်ငံတော်ပိုင်မြေပေါ်မှာ ဝင်ငွေပေါ်မှုတည်ပြီး သင့်တော်မယ့် အိမ်ပုံစံတွေနဲ့ နေအိမ်ဆောက်လုပ်ပေးတာဖြစ်ပါတယ်။ အိမ်တန်ဖိုးရဲ့ ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းကို ဝယ်သူက လက်ငင်းပေးချေရပြီး ကျန် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းကို နိုင်ငံတော်က ယာယီစိုက်ထုတ်ကျခံပါတယ် ။ စိုက်ထုတ်ကျခံငွေအပေါ် အတိုးနှုန်း ၅ ရာခိုင်နှုန်းနဲ့ (၁၅) နှစ်အတွင်း လစဉ်အရစ်ကျပေးဆပ်စေတဲ့ အိမ်ရာစီမံကိန်းဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၆၉-၇၀ ဘဏ္ဍာရေးနှစ်မှ ၁၉၈၄-၆၄ အထိ ရန်ကုန်မှာ လုံးရေ (၁၀၁၅) ခန်းရေ (၁၉၄၇) နဲ့ အခြားပြည်နယ်/တိုင်းတွေမှာ လုံးရေ (၈၁) ၊ ခန်းရေ (၈၇) တည်ဆောက်နိုင် ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနရောက် လာပြီး နောက်ပိုင်းမှာ လှိုင်သာယာမြို့သစ် ၊ ရွှေပြည်သာ မြို့သစ်၊ ရွှေပေါက်ကံနဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်(၄)မြို့နယ် တည်ဆောက်လာနိုင်သလို ကျူးကျော်တဲ့ အိမ်ပေါင်း (၆၆၁၆၉၂) အိမ်ကို နေရာချထားပေးခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်လိုတည်ဆောက်ရတယ်ဆိုတာကိုတော့ Wun zinn Online Book Store ရဲ့ E,book မှာ ရှိတဲ့ ‘ဒဂုံမြို့သစ်တည်ဆောက်မှုမှတ်တမ်း’ ကို ဖက်ရှုရင်သိ နိုင်ပါတယ်။ အလား

တူ ‘တဲအိမ်မှ တိုက်ပေါ်သို့’ စီမံကိန်းနဲ့ ‘ရန်ကုန်အိမ်မြေယာ ဈေးကွက် သုတေသ နပြုခြင်း’စာအုပ်တွေကကိုဖက်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲယူနိုင်ပါတယ်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တုန်းက ဗန်ကောက် မြို့မှာ ရှိတဲ့ အာရှစက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ‘မြေယာဈေးကွက်မှ မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးရေးသို့’ ဘာသာရပ်ကို စာတွေ့လက်တွေ့ လေ့လာရာမှာ ဗန်ကောက်ဆင်ခြေဖုံးမှာ Ghost City ရယ်လို့ အမည်တွင် နေတဲ့ နေရာရောက်တော့ လူသူမရှိတဲ့ ဆောက်လုပ်ပြီး မြို့တမြို့ကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့ပါ တယ် ။ အဲဒီမြို့ဟာ လုံးဝရောင်းမထွက်ဘူး။

တကယ်တော့ ထိုင်းနိုင်ငံ Bangkok International Banking Facility ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ် က ထူထောင်ခွင့် ပေးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ထိုင်းဗဟိုဘဏ်အနေနဲ့ ပြည်တွင်းငွေကြေးအပေါ် မထိန်းချုပ် နိုင်တာ တွေ့ရပါတယ် ။ Ghost City တစ်ခုထဲကြည့်ရုံနဲ့ မထိန်းချုပ်နိုင်တာ ပေါ်လွင် နေပါပြီ ။ ဘဏ်တွေအနေနဲ့ ပြည်ပကနေ ကာလတိုချေးငွေယူပြီး ပြည်တွင်းပုဂ္ဂလိကကဏ္ဍကို အဓိကထား ချေးခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်လာဘီလီယံပေါင်းအမြောက်အများ ချေးငွားထားတဲ့ အထဲမှာ အများ စုက အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ အတိုးများများ ပေးနိုင်တဲ့ အိမ်ရာလုပ်ငန်းစီမံ ရေးသာမက အခြားစီးပွားရေးအတွက် အကျိုးမပြုတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကိုလည်း ဦးစားပေး ချေးငွားထားကြောင်း ၁၉၉၇ ခုနှစ် Monetary Crisis ဖြစ်ပြီးမှ သိလာရတာပါ ။

၁၉၉၅ ခုနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာ International on Provision of housing for lowincome

community by SELF-HELP SCHEM သင်တန်းကို အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘန်ဒေါင်းမြို့မှာ တက်ခဲ့ဖူးပါ တယ် အဲဒီသင်တန်းမဖွင့်မီ သူတို့ ဆီက

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေ အိမ်ရာဆောက် လုပ်ရာမှာ အဆင့်မြင့်လူနေအိမ် တစ်လုံးဆောက်တိုင်း လူလတ်တန်းစားနေ အိမ်(၃) လုံးနဲ့ တန်ဖိုးနည်းနေအိမ် (၆)လုံးဆောက်လုပ်နေတာကို ပြသပါတယ် ။ ဝင်ငွေနည်းသူတွေအတွက် တန်ဖိုးနည်းအိမ်ရာ ဆောက်လုပ်ရာမှ နည်းပညာနဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းတွေ ပံ့ပိုးပေးပါတယ် ။

ကျွန်တော်တက်ရောက်တဲ့ သင်တန်းက ‘ကိုယ်ထူကိုယ်ထ အိမ်ရာဆောက်လုပ်ရေး’ လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ် ။ မြို့အနီးက ကျေးရွာတစ်ရွာမှာ ပါ ။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တုန်းက မှော်ဘီမြို့နယ်က လှပဒါးရွာမှာ ဒီအတိုင်းလုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ် ။ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး ။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံ ကျေးလက် မှာက အိမ်ရာအတွက် အဓိကလိုအပ်တဲ့ အမိုးအကာ အခင်းအားလုံးကို ပြည်တွင်း ဖြစ်ပစ္စည်း တွေနဲ့ ဆောက်လုပ်နိုင်ပါတယ် ။ ဒါပေမယ့် ယခု အမိုးအတွက် ပြဿနာရှိလာပါပြီ ။ ဒါကြောင့် သွပ်ပြားတွေကိုသာ နိုင်ငံတော်က အထိုက်အလျောက် ထောက်ပံ့ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျေး လက်တွေမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်ဖွံ့ဖြိုးလာမှာ ပါ။ (ဂျပန်တာမြို့ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ကျူးကျော်တွေကို အခမဲ့အုပ်ကျွတ်မိုးစေခဲ့ဘူးပါတယ်။

အောင်နိုင်မြင့်

အပိုင်း(၂)

သတိပြုစရာ

မြန်မာနိုင်ငံမှာ Housing Bank လည်း ဒီနှစ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာပါပြီ ။ ‘ဆောက်လုပ် ရေးနှင့် အိမ်ရာဖွံ့ဖြိုးရေးဘဏ်’ လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ အိမ်ရာဆောက် လုပ်ရေးကဏ္ဍ ရင်းနှီးမြှုပ် နှံ့မှုသာမက ဝင်ငွေနည်း ပြည်သူတွေ အိမ်ပိုင်ရာပိုင် ရရှိရေးအတွက် နှစ်ရှည်ချေးငွေစနစ် (long term loan) နဲ့ အကောင်အထည်ဖော်သွားမယ်လို့ ဆိုပါတယ် ။ အဲဒီဘဏ် ဟာ အများ ပိုင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်ဖြစ်ပါတယ်။ Housing Bank ပေါ်ပေါက်လာတာကိုတော့ ကြိုဆိုရမှာ ပါ။ မြန်မာ နိုင်ငံမှာ နိုင်ငံပိုင် ဘဏ်(၅)ခု နဲ့ ပုဂ္ဂလိကဘဏ် (၂၃)ခု လည်ပတ်နေရပေမဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ တော့ (၃၅) ဘဏ်ရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပြည်သူတွေရဲ့ စုဆောင်းငွေ ပမာဏဟာ (၁၃၅၃၂) ဘီလီယံရှိပါတယ်။ ထိုင်းများရှိတဲ့ Housing Bank ဟာ သူ့နိုင်ငံအတွက် အားထားရသလို ‘ဆောက် လုပ်ရေးနှင့် အိမ်ရာဖွံ့ဖြိုးရေးဘဏ်’ဟာလည်း မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ အိမ်ရာဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထောက်အကူပြုမှာ သေချာပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ (၂၉)ရက်အထိ အရန်နိုင်ငံခြားငွေပမာဏဟာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၈ ဒသမ ၁၃) ဘီလီယံခန့်နဲ့ ရွှေချိန်တန် (၇ ဒသမ ၁၅၃၃) တန် ပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း သိရပါတယ်။ ပြည်ပတိုက်ရိုက်ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု (FDI)ပမာဏနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် FDI ပမာဏရဲ့ ထက်ဝက်မျှပင် မရှိသေးကြောင်း

တွေ့ရပါတယ်။ တစ်ချိန်ထဲမှာ ဘတ်ဂျက်လိုငွေစုစုပေါင်း (၂၇၅၁)ဘီလီယံကျပ်အထိ ရှိနေပါတယ်။ ဗဟိုဘဏ်အနေနဲ့ လိုငွေကို GDP ရဲ့ ငါးရာခိုင်နှုန်းထက်မကျော်စေဖို့ စည်းမျဉ်းချမှတ်ထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ Money Supply အနေနဲ့ ၂၀၁၂-၂၀၁၃ ဘဏ္ဍာနှစ်မှာ ကျပ်(၉၀၄၆.၁၉)ဘီလီယံရိုက်ထုတ်ခဲ့ပြီး ၂၀၁၃-၂၀၁၄ ဘဏ္ဍာနှစ်မှာ လျော့ထုတ်ခဲ့ကြောင်းသိရပါတယ်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှုနှုန်းက ၂၀၁၃ ခုနှစ်မှ (၆ ဒသမ ၅)ရာခိုင်နှုန်းရှိခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ဘဏ်ရဲ့ အဆိုအရ ဒီနှစ်မှာ (၇ ဒသမ ၃)ရာခိုင်နှုန်းရှိလာပါတယ်။ ဒါကြောင့် Ghost City တွေမပေါ်ပေါက်စေဖို့ နဲ့ Monetary Crisis မဖြစ်စေဖို့ ဝိုင်းဝန်းထိန်းကြောင်းဖို့ လိုပါတယ်။

အိမ်ရာမဲ့တွေအတွက် အမှန်တကယ်ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်တာက ‘အိမ်ရာအောင်ဘာလေ ထိ’ဖြစ် ပါတယ်။ မယုံမရှိပါနဲ့ ၊ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံမှာ နှစ်စဉ် ယူနစ်ပေါင်း (၂၀၀၀၀) တည်ဆောက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ မြို့ပြဝင်ငွေနည်းသူတွေအတွက် အိမ်ရာစီမံကိန်းတွေကိုလည်း သက်ဆိုင်ရာက စဉ်ဆက်မပြတ် လုပ်ကိုင်နေကြမှာ ပါ။ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာနယ်နိမိတ်(၂၂၃ ဒသမ ၂၂) စတုရန်းမိုင်အတွင်းမှာ လှိုင်သာယာမြို့၊ ရွှေပြည်သာမြို့၊ ရွှေပေါက်ကံမြို့နဲ့ ဒဂုံမြို့သစ်(၄)မြို့နယ်ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရှိတဲ့ မြေကွက်တွေ ဈေးကွက်ဖြစ်ထွန်းလာတာနဲ့ အမျှ လေးထပ် ၊ ခြောက်ထပ် ဆောက်လာကျရင် ယူနစ်ပေါင်း (၈)ဆ (သို့မဟုတ်) (၁၂) ဆဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါသေးတယ်။ ဝယ်လိုအားနဲ့ ရောင်းလိုအား Equilibrium ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ဈေးနှုန်းတည်ငြိမ်သွားပါလိမ့်မယ်။

မြန်မာ့လုပ်သား ပြဿနာ

စက်မှုလယ်ယာနဲ့ ကျေးလတ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဆောင်ရွက်ရာမှာ အခြေခံအဆောက်အအုံဖြစ်တဲ့ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး၊ လျှပ်စစ်မီးရရှိရေးနဲ့ ရေ

ရရှိရေးတို့ ကို မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။
တစ်ချိန်တည်းမှာ မြို့ပြစက်မှုကဏ္ဍတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် စက်မှုဇုန်
တွေကို တိုးချဲ့ဖော်ထုတ်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လောလောဆယ် တစ်နိုင်ငံ
လုံးမှာ စက်မှုဇုန်(၁၉)ဇုန်နဲ့ ဖော်ထုတ်ဆဲ (၆)ဇုန်ရှိကြောင်း သိရပါတယ်
။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်နိုင်တဲ့ အရွယ်ရှိသူပေါင်း(၄၂ ဒသမ ၁)
သန်းရှိပါတယ်။ အမှန်တကယ် အလုပ်လုပ်သူပေါင်းက (၂၄ ဒသမ ၇)
သန်း ရှိကြောင်း ၂၀၁၁ ခုနှစ် ထုတ်ပြန် ချက်အရ သိရပါတယ်။ လုပ်
သားအင်အားစုရဲ့ (၄၃)ရာခိုင်နှုန်း၊ လူဦးရေအားဖြင့် (၁၀ ဒသမ ၈)သ
န်းဟာ မူလတန်းပညာရေးအဆင့်သာရှိတာကြောင့်
လုပ်ငန်းနေရာတိုင်းမှာ ကျွမ်းကျင်လုပ် သားရှာပါးမှုနဲ့ ကြုံ
တွေ့နေရကြောင်း ဘဏ္ဍာရေးဆိုင်ရာ အကြံပေးကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်တဲ့ New
Crossroads Asia (NCRA) ရဲ့ အစီရင်ခံစာအရ သိရပါတယ်။ မြန်မာ့လုပ်
သားအင်အားစုနဲ့ (၁၇) ရာခိုင်နှုန်းဟာ တက္ကသိုလ် ဘွဲ့ရနဲ့ အထက်တန်း
ပညာရရှိတာကြောင့် အဆင့်မြင့်ဝန်ထမ်းရရှိရန်လည်း အခက်ခဲတွေ့
နေပါတယ်။

လုပ်သားအင်အားစုအတွင်း (၃)နှစ်မှ (၅)နှစ်အကြား လုပ်သားအ
တွေ့အကြုံရှိသူပေါင်း (၃၆)ရာခိုင်နှုန်း၊လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ(၆)နှစ်မှ (၁၀)
နှစ်အကြားရှိသူ (၇)ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ(၁၀)နှစ်
အထက်ရှိသူမှာ (၁)ရာခိုင်နှုန်းသာရှိပါတယ်။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ
လုံးဝမရှိသူမှာ (၁၀) ရာခိုင်နှုန်းရှိကြောင်း သိရပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြန်
မာ့လုပ်သားပြဿနာဟာ နိုင်ငံစီးပွားရေး တိုးတက်မှုအတွက် ကြီးမား
တဲ့ ပြဿနာဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီအတွက် လူစွမ်းအားဖွံ့ဖြိုးစေဖို့ စိုက်ပျိုး
ရေး လုပ်ငန်းနဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်းတွေမှာ

အသက်မွေးမှုအတက်ပညာကျောင်းတွေနဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တွေ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ ရာ ADB ရဲ့ အကူအညီလိုအပ်နေပါပြီ။

ဂျီဒီပီအရေးပါပုံ

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွင်း ထုတ်လုပ်တဲ့ ကုန်စည်နဲ့ ဝန်ဆောင်မှု တန်ဖိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ Wikipedia က အရှေ့တောင်အာရှ (၁၀)နိုင်ငံစာရင်းကို အဆင့်လိုက် ဖော်ပြရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံက အောက်ဆုံးမှာ ရှိနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ စင်ကာပူရဲ့ GDP ဟာ ထိပ်ဆုံးမှာ ရှိပါတယ်။ အမေရိကန် ဒေါ်လာ (၂၆၇၉၄၁)သန်းရှိပြီး တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၄၉၉၃၆)ရှိပါတယ်။ ဒုတိယအနေနဲ့ မလေးရှားဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ(၃၀၅၈၂၆)သန်းရှိပြီး တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၁၀၅၇၉)ရှိပါတယ်။ တတိယကတော့ ထိုင်းနိုင်ငံဖြစ်ပြီး အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၃၇၆၉၈၉)သန်းရှိပြီး တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အမေရိကန် (၅၈၄၈)ရှိပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ GDP ဟာအမေရိကန်ဒေါ်လာ (၅၄၀၄၉) သန်းရှိပြီး တစ်ဦးချင်းအနေ နဲ့ အမေရိကန် ဒေါ်လာ (၈၄၉)ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ လူဦးရေကို (၆၃၆၇၂၀၀၀)နဲ့ တွက်ထားတာကြောင့် လူဦးရေ(၅၁) သန်းနဲ့ တွက်မယ်ဆိုရင် GDP တစ်ဦးချင်းအနေနဲ့ အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၈၄၉) ထက် ပိုလာမှာ ပါ။

မြို့ပြ-ကျေးလက်ဟန်ချက်ညီ ဖွံ့ဖြိုးနေတဲ့ မြင်ကွင်း

အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံထဲမှာ GDP နဲ့ တစ်ဦးချင်း ဒုတိယအများဆုံး မလေးရှား နိုင်ငံရဲ့ မြို့တော် ကွာလာလမ်ပူကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်က စင်ကာပူနိုင်ငံကနေ ကားနဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်။ လမ်းတလျှောက်ဝဲ/ယာကို ကျွန်တော့်ဇနီးနဲ့ အတူ စေ့စေ့ စပ်စပ် လေ့လာကြည့်တော့ ကျေးလက်တွေမှ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ၊ လျှပ်စစ်ရေပေးဝေရေးကအစ ရှိတဲ့ အခြေခံ

အဆောက် အအုံတွေ ပြည့်စုံနေပြီး စက်မှုလယ်ယာထွန်းကားနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အလားတူ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ဦးပိုင်းတုန်းက ဘန်ကောက်-လန်ပန် ညခရီး စဉ်ကို ၂ထပ်ကားနဲ့ အသွားမှာ လမ်းတလျှောက် လျှပ်စစ်မီးထိန်လင်း နေသလို ကျေးရွာတွေလည်း လျှပ်စစ်မီးရနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ လန် ပန်-ဘန်ကောက်နေခရီးမှာ တော့ လမ်းဝဲယာတစ်လျှောက် ကျေးရွာ တွေမှာ အခြေခံအဆောက်အအုံ ပြီးပြည့်စုံနေတာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ အပြင် စ က်မှုလယ်ယာထွန်းကားနေပြီး လယ်သမားတွေ ကားစီးနိုင်ကြတာကို တွေ့ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ယခုနှစ် ဥရောပတစ်ခွင် (၉)နိုင်ငံခရီးကို အမြန်လမ်းနှင့် မိုင်ပေါင်း ၂ ၅၀၀ ခရီးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခရီးတစ်လျှောက်လုံးမှာ လည်း မြို့ပြ- ကျေးလက်ဟန်ချက်ညီဖွံ့ဖြိုးနေတာ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဖွံ့ဖြိုးပြီး စက်မှုနိ င်ငံဖြစ်ဖို့ ရာ မြို့ပြ-ကျေးလက်ဟန်ချက်ညီဖွံ့ဖြိုးအောင်လုပ်ဖို့ လိုပါလိမ့် မယ်။

လယ်ယာကဏ္ဍနဲ့ စက်မှုကဏ္ဍဟန်ချက်ညီ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံကိုပြပါဆို ရင် ‘ဗီယက်နမ်’ ကို နမူထားပြောချင်ပါတယ်။ ဆီဒုံးနားဟော်တည်ဘေး မှာ ဗီယက်နမ်ရင်နှီးမြှုပ်နှံမှု တည်ဆောက် နေတာကို ကြည့်လိုက်ပါ။ နောက်ပြီး လယ်ယာကဏ္ဍမှာ ရေနက်စိုက်ကွင်းကြောင့် နွေစပါးတိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးလာနိုင်တာရယ်၊ VAC လယ်စနစ် (စပါး V/ငါး Aနှင့် ဘဲ C ကဏ္ဍ ၃ခုပေါင်းခြုံ အသုံးချသည့် စနစ်) စမ်းသပ်တီထွင်လာနိုင်တာကို လေ့ လာကြည့်မယ်ဆိုရင် အဖြေထွက်လာမှာ ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တွေ့ကိုပဲ ပြောပါရစေ။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်ကုန်ပိုင်း(ဘရူနိုင်းဘုရင် လှိုင်သာယာစက်မှုဇုန်သို့ မလာမီ)မှာ ဗီယက်နမ်ပါတီအကြီးအကဲနှင့် အဖွဲ့ လှိုင်သာယာစက်

မှုဇုန်ကို ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စကားပြန် ဗမာလူမျိုး (ပါးမှာ အနီမှတ်ကြီးရှိပါတယ်)ကတစ်ဆင့် အသက်(၈၀) ခန့်အကြီးအကဲက ဗမာလိုပြောဖို့ နဲ့ အချိန်ကန့်သက်ချက်မရှိ သိလို/ကြည့်လို တာတွေကူညီ ပါလို့ ပြောပြီး စက်မှုဇုန်မှာ (၂)နာရီကြာလေ့လာသွားပါတယ် ။ အဲဒီနောက် အဆုံး အသက်အနေနဲ့ FMI ပဒေသာပင်မြို့တော်အဝင်ဝရှိ တန်ဖိုးလတ်တိုက် အိမ်(၃)လုံးရောက်တော့ စတုရန်းပေ ၁၂၀၀ ကျယ် တဲ့ (၂)ထပ်တိုက်ကို နာရီဝက်ကြာလေ့ လာပြီး ရောင်းဈေး(၂၅)သန်းကို ‘ဒွန်’ နဲ့ တွက် စေပါတယ်။ (အဲဒီအချိန်က ဒွန်‘၁၀၀’ဟာ ကျပ် ‘၁၄၀’နဲ့ ညီမျှပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို နောက် ဆုံးပြောသွားတဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ စကားက ‘ဒီ ၂ထပ်လေးကို သဘောကျလို့ တွက်ကြည့်တဲ့ အခါ ကျွန်တော့် မှာ ရှိတဲ့ ငွေနဲ့ လက်လှမ်းမမီ’ ဖြစ်နေပါသတဲ့ ။

ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို အထောက်အကူပြုမယ့် MAPCO

အထူးသဖြင့် ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးဆောင်ရွက်ရာမှာ လယ်ယာကဏ္ဍ ခေတ်မီတိုးတက်ဖို့ ဆိုရင် စက်မှုလယ်ယာထွန်းကားအောင် လုပ်ပေးရမှာ ပါ။ နိုင်ငံတော်က လုပ်ဆောင်ပေးရမှာ ဖြစ်သလို ပုဂ္ဂလိက ကဏ္ဍကလည်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ယခု မြန်မာနိုင်ငံ လယ်ယာ စီးပွားရေးအများ ပိုင် ကော်ပရေးရှင်းလီမိတက် (MAPCO) အနေနဲ့ ဒေသအခြေပြု လယ်ယာစီးပွား ရေးဆိုင်ရာ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းဌာန (Agribusiness Services Center)တည်ထောင် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ ဆောင်ရွက်နေတာကို တွေ့လာရပါပြီ။ ASC စီမံကိန်းနေရာ (၂၀) ရွေးချယ်ထားတာဟာ မှန်ကန်တဲ့ ရွေးချယ်မှုလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ရည်ရွယ်ချက်က လယ်ယာကဏ္ဍ ဣဥ်ဆက်မပြတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီးမှာ ဟင်္သာတ၊ မအူပင်၊ မြောင်းမြ၊ ဖျာပုံ၊
ဒေးဒရဲ၊ ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီးမှာ တံတေး၊ ကော့မှူး၊
ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီးမှာ ၊ ရွှေတောင်၊ လက်ပံတန်း၊ ဖြူး၊ မကွေးတိုင်း ဒေ
သကြီးမှာ ဂန့်ဂေါ၊ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီးမှာ မတ္တရာ၊ ရမည်းသင်း၊ မွန်
ပြည်နယ်မှာ မုဒုံ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ ရွှေညောင်၊ ကယားပြည်နယ်မှာ လွှီ
ငံကော်၊ ရခိုင်ပြည်နယ်မှာ ကျောက်တော်၊ ပုဏ္ဏား ကျွန်း၊ စစ်တွေတို့ ဖြစ်
ပါတယ်။

အဲဒီဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေထဲမှာ အဌာနလိုက် (လယ်တွန်းထွန်စ
က်၊ ထွန်စက်ကြီး၊ ရိတ်သိမ်းချွေလှေ့စက်)၊အခြောက်ခံစက်ဖြင့် နဝလီ
အခြောက်ခံပေးခြင်းလုပ်ငန်း၊ သိုလှောင်ရုံနှင့် သိုလှောင်ထားရှိနိုင်မှု ဝန်
ဆောင်မှုလုပ်ငန်း ၊ မျိုးစေ့သန့်စင်ခြင်း၊ မျိုးစေ့ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခြင်းလုပ်
ငန်း၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းသုံး ဓာတ်မြေဩဇာ၊ ဆေးဈေးများ နှင့် သွင်း
အားစုများ ဖြန့်ဖြူးခြင်းလုပ်ငန်း၊ လယ်ယာထွက်ကုန်သီးနှံများကို
တန်ဖိုးမြင့်ခြင်း၊ အရည်အသွေးမြှင့်တင် ပြုပြင်ခြင်းနှင့် စုပေါင်း ညှိနှိုင်း
ရောင်းချနိုင်ရေးဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းနဲ့ နည်းပညာနှင့် လေ့ကျင့်ပညာ
ပေးသင်တန်းများ ဝန်ဆောင်မှုလုပ်ငန်းတွေဖြစ်ပါတယ်။ MACO စီးပွား
ရေးဆိုင်ရာ မျှော်မှန်းချက်တွေ ချမှတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ‘
လယ်ယာကဏ္ဍစဉ်ဆက်မပြတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေဖို့ ’ ကို အလေးထား
ဆောင်ရွက်နေပါတယ်။

လယ်ယာကဏ္ဍစဉ်ဆက်မပြတ် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာတာနဲ့ အမျှ မြို့ပြ
-ကျေးလက် ဟန်ချက် ညီဖွံ့ဖြိုး လာပြီး ‘ဆင်းရဲ-ချမ်းသာကွာဟမှု’
လည်း လျော့နည်းမှာ ပါ။ ဒီလိုအခြေနေမျိုးကို ဆရာကြီး ဦးဇလှိုင်က လို
ချင်တာပါ။ ကျွန်တော်လည်း ‘စက်မှုလယ်ယာ’ ထွန်းကားလာမယ့် အ
ရေးကို မျှော်တွေးရင်း ပီတိဖြစ်နေမိပါတယ်။ အဲဒီပီတိကို ‘အမျိုးရေးနဲ့

သက်ဆိုင်တဲ့ ဝီတိ' လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။

အောင်နိုင်မြင့်

*

ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ခဲ့တယ်

ထားဝယ်မြို့မှာ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း (၁၄) ရက်နေ့ဆို နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား ဒေသစာရီကြွချီပူဇော်ကြပါတယ်။ ည (၇) နာရီက နေ နံနက် (၅) နာရီအထိ တစ်မြို့လုံး လှည့်လည် အပူဇော် ခံတာပါ။ ဒီနှစ် (၁၀၅)ကြိမ်မြောက် ပူဇော်ပွဲကတော့ ထားဝယ်ဒေသရဲ့ အစည်ကားဆုံး ပွဲ တော်လို့ ဆိုရမှာ ပါ။ နောက်တစ်နေ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာ လည်း မြန်မာ့ ထိုင်းချစ်ကြည်ရေး ဗုဒ္ဓပူဇော် ထားဝယ်တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော်ကို ဆက်လက်ကျင်းပဖြစ်တာကတော့ ထူးခြားနေပါတယ်။

မြန်မာနဲ့ ထိုင်းသံဃာတော်အပါး ၃၀၀၀ ကို အာဇာနည်လမ်းတစ်လျှောက် နံနက် (၇) နာရီမှာ ဆွမ်းခြောက်လောင်း လှူတဲ့ ကုသိုလ်ပြုနေတဲ့ သူတွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ပါးကို ကျပ်တစ်သိန်း (သို့) ဘတ် ၃၃၀၀ လှူဒါန်းတာလည်း ရှိပါတယ်။ နေ့လည် (၁) နာရီမှာ သံဃာအပါး (၁၀၀၀၀) စီ တန်းလမ်းလျှောက်ကြည့်ညှိခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ဒေသခံနဲ့ ထိုင်းတွေက ပန်းတွေခင်းပြီး ပူဇော်ကြပါတယ်။ တစ်တောင်အတွက် ကျပ်တစ်ထောင် (သို့) ဘတ် (၃၀) ကို အလှူငွေထည့်ဝင်ကြပါတယ်။ ညနေ (၄:၃၀) အချိန်ကျတော့ ရွှေဝယ်သီရိအားကစားကွင်းအတွင်းမှာ ဆီမီး (၁၀၀၀၀)၊ မီးပုံးပျံအလုံး (၅၀၀၀) လွှတ်တင်ပြီး သာမညဗလ အခါတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပူဇော်ကြပါတယ်။ ဆီမီးတိုင်နဲ့ တကွ မီးပုံးပျံပူဇော်ဖို့ ရာ ကျပ်တစ်သောင်း (သို့) ဘတ် ၃၃၀ ထ

ည့်ဝင်ကြပါတယ်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးနဲ့ ဟိုတယ်လိုအပ်ချက်

ဒီပွဲတော်အမှီ ရန်ကုန်ကနေ ထားဝယ်သို့ကာနဲ့ လာရာမှာ မော်လမြိုင်အထိ လမ်းခရီး အတော်ချောမွေ့သလို မုဒုံ၊ သံဖြူဇရပ်အထိ (၂၂၇ မိုင်) လမ်းကောင်းမွန်ပါတယ်။ ရေးမြို့ကနေ ထားဝယ်မြို့အထိ လမ်းချဲ့ပြုပြင်နေတာရယ်၊ မလွဲတောင်ကို (၂၂)ဘီးကားကြီးတွေ သွားလာနိုင်တဲ့ အထိ ဖောက်လုပ်နေတာကြောင့် ရန်ကုန်-ထားဝယ်ခရီးမိုင်(၄၀၀)ခန့်ကို (၁၅)နာရီကြာ မောင်းခဲ့ရ ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့လိုပဲ ဘန်ကောက်ကနေလာတဲ့ ထိုင်းခရီးသည် တွေဟာ ထီးခီးနယ်စပ်ဂိတ်

အထိ(၃)နာရီမောင်းနှင်ခဲ့ရပေမဲ့ ထီးခီးကနေ ထားဝယ်မြို့အထိ မိုင်(၁၀၀)ကို (၄)နာရီကြာခဲ့ကြောင်း ဟိုတယ်မှာ တည်းခိုတဲ့ ထိုင်းနိုင်ငံသားရဲ့ ပြောပြချက်အရ သိရပါတယ်။ ထားဝယ်မြို့မှာ ဟိုတယ်(၁၃)လုံး၊ အခန်းပေါင်း(၃၅၀)နဲ့ တည်းခိုခန်း(၂၀)ကျော်၊ အခန်းပေါင်း(၃၅၀)ခန့်ရှိပါတယ်။ ဒီတော့ ထိုင်းဘုန်းကြီးအပါး(၃၀၀)နဲ့ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ တွေပါလာတာကြောင့် ဟိုတယ်အခန်းတွေအားလုံးပြည့်နေပါတယ်။ ထိုင်းဘုန်းကြီး အချို့ဟာလည်း နီးစပ်ရာဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ တည်းခိုကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ (၁)လကြိုတင်စီစဉ်နိုင်ခဲ့တာကြောင့် နေရေးအဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။ မြို့လည်က အကြီးဆုံးဆိုတဲ့ ဟိုတယ်နဲ့၊ ဂေါက်ကွင်းနဲ့ နီးတဲ့ ဟော်တယ်(၂)လုံးမှာ တည်းခိုဖြစ်တာပါ။ ထားဝယ်က ဟိုတယ်တွေရဲ့ ဈေးနှုန်းဟာသင့်မြတ်ပါတယ်။ Wifi Free ပေးထားပါတယ်။

မောင်းမကန်ပြန်ရောက်တော့လည်း တနင်္သာရီတိုင်းဒေသဖွံ့ဖြိုးတိုး

တက်ရေးအများ ပိုင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်က ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ Maungmagan Beach Resort မှာ တည်းခိုနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ရှေ့မျက်နှာစာ အခန်းတစ်ခန်းအတွက် ကျပ် ၄၅၀၀၀ ပဲပေးရတာပါ။ ဒါကြောင့် ငွေဆောင်ထက် (၅၀) ရာခိုင်နှုန်း သက်သာနေတာတွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ထားဝယ်ဒေသမှာ အလားအလာကောင်းတွေ ရှိနေတာကြောင့် ဟိုတယ်တွေ ဒီထက်မက လိုအပ်နေပါသေးတယ်။

ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနှင့် အထူးစီးပွားရေးဇုန်

မောင်းမကန်ကနေ ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်း တည်ဆောက်မဲ့နေရာ ကို နာရီဝက်ခန့် သွားရပါတယ်။ အဲဒီနေရာရဲ့ အခင်းအကျင်းကို လွှမ်းခြုံကြည့်လိုက်တော့ တအံ့တဩဖြစ်မိပါတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ ထားဝယ်မြို့ရဲ့ အနောက်မြောက်ဘက် (၃၅)ကီလိုမီတာအကွာမှာ ရှိပါတယ်။ ရေဖြူမြို့နယ် နဘုလည်ဒေသမှာ တည်ရှိပြီး အထူးစီးပွားရေးဇုန်အဖြစ် အသုံးပြုဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သတ်မှတ်ထားတာက (50535)ဧကဖြစ်ပါတယ် ။ လက်ရှိအသုံးပြုထားတာက လယ်မြေ (8272) ဧက ၊ ဥယျာဉ်မြေ (27369) ဧက ၊ ဓနီ (206) ဧက၊ ကြိုးဝိုင်း/ကာကွယ်တော (2597) ဧက ၊ စားကျက်မြေ (2307) ဧက ၊ လမ်း ၊ ရွာမြေ ၊ ရေပြင် ၊ (2596) ဧက ၊ သာသနာ့မြေ (54)ဧကနဲ့ အခြားမြေ (4418)ဧက တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။ စီမံကိန်းဆက်လက်မလုပ်ဆောင်မီ ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရတဲ့ တောင်သူလယ်သမားတွေ မနစ်နာရအောင် နိုင်ငံတကာထုံးစံအစဉ်လာတွေနဲ့ အညီ သက်ဆိုင်ရာ ဆောင်ရွက်ပေးသွားပါလိမ့်မယ်။

သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေးစီမံချက်ရေးဆွဲနိုင်ဖို့ ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။ စီမံကိန်းနယ်မြေအလိုက် လူထုသဘောထား လေ့လာဆန်းစစ်ခြင်း၊ ဒေသခံတို့ ရဲ့

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လူနေမှုဘဝလေ့လာခြင်းနဲ့ လက်ရှိရေမြေသဘာဝတို့ ကို စီမံကိန်းမစမီ မှတ်တမ်းကောက်ယူခြင်းတို့ လည်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ဒေသခံတစ်ဦးရဲ့ အဆိုအရ သိခဲ့ရပါတယ်။ ဒီလိုဆောင်ရွက်မှုမျိုးကို တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံ CHEJU ကျွန်းဖွံ့ဖြိုးရေးစီမံကိန်းတုန်းက ဆောင်ရွက်ခဲ့တာကို သင်တန်းသားအနေနဲ့ လေ့လာခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ကသဘာဝ သယံဇာတ အခြေအနေကိုပါ အလေးထားစဉ်းစားကြပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ရေအရင်းအမြစ်တွေနဲ့ ပကတိတော တောင်အနေအထား မထိခိုက်ရအောင်ရေထု၊ လေထုမညစ်ညမ်းစေဘဲ မြေခင်းဗီသုကာ အလှဆိုင်ရာ အတက်ပညာတွေနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီးမှ စီမံကိန်းရေးစွဲကြတာဖြစ်ပါတယ်။

ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်စီမံကိန်းကို ၂၀၁၀ ခုနှစ်မှာ Italian-Thai Development (ITD) က စတင်အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တာပါ။ ရပ်တန့်နေခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာပါပြီ။ ယခု ထိုင်းနဲ့ မြန်မာတို့ က စီမံကိန်းပြန်လည်စတင်ရန် သဘောတူညီခဲ့ ကြပြန်ပါတယ်။ ။ ဂျပန်ကလည်း ထားဝယ်အထူးစီးပွားရေးဇုန်အတွက် မဟာစီမံကိန်းတစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲ ပေးမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လေ့လာမှုတွေကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လမှာ အပြီးသတ်ဆောင်ရွက်မှာ ပါ ။

ကျွန်တော်လေ့လာဖူးတဲ့ ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်

၁၉၉၄ ခုနှစ်နဲ့ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တုန်းက တရုတ်နိုင်ငံမှာ Deep sea Port (၁၀)ရှိတဲ့ အနက် ရှန်ဟိုင်းမြို့နဲ့ ကျန်းကျားကန်မြို့တွေမှာ ရှိတဲ့ ရေနက်ဆိပ်ကမ်း(၂)နေရာကို လေ့လာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ မြို့ပြဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ ရာအရေးပါဆုံးက ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ အသေးစားနဲ့ အလတ်စားလုပ်ငန်းနဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရှန်ဟိုင်းမြို့နဲ့

ကျန်းကျားကန်မြို့တို့ ကို နမူနာထားပြီး အလုပ်ရုံဆွေးနွေးပွဲမှာ တရုတ် နိုင်ငံရဲ့ တာဝန်ရှိသူက ရှင်းပြခဲ့တာကို သတိပြုမိလာပါတယ်။ အလား တူ Tianjin Pirt Free Trade Zone, Tiangin Economic Technological Development Area(TEDA)နဲ့ လူနေရပ်ကွက်အားလုံးလိုလို အားပါးတရ လေ့လာခဲ့ဘူးပါတယ်။

တီယန်းကျင်းမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေကို အနှစ်(၇၀)အထိ မြေဌားရမ်း ပေးပါတယ်။ တိုက်ခန်းတွေကိုလည်း နိုင်ငံခြားသားတွေကို ရောင်းချခွင့် ပြုထားပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသား ဆောက် လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီပေါင်း(၆၀၀) မှတ်ပုံတင်ထားတာကိုလည်း လေ့လာသိရှိခဲ့ရပါတယ်။ တခြားနေ ရာ တွေမှာ လည်း မြေကို အစိုးရကသာပိုင်ဆိုင်တာကြောင့် အနှစ်(၃၀)၊ (၅၀)၊ (၇၀) စတဲ့ မြေဌားစာ ချုပ်တွေနဲ့ ဌားရမ်းအသုံးပြုနိုင်ပါတယ်။ နိုင်ငံ တကာအဆင့်မီ အခြေခံအဆောက်အအုံတွေ တည်ဆောက် ထားတာကြောင့် အဲဒီကမြေဈေးဟာ အခြားဒေသတွေထက် (၇)ဆက နေ (၁၀)ဆအထိ မြင့်မားနေပါတယ်။ ထိုင်းနိုင်ငံမှာ တော့ အယုဒ္ဓယမြို့ ဖတ္တရာမြို့ထိ စက်မှုဇုန်တည် ဆောက်ထားတာတွေကို လေ့လာခွင့် ရရှိ ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးစက်မှုဇုန် (၁၆)ခုရှိတဲ့ Raiyoung ပြည်နယ်ရှိ အကြီးစားစက်မှုဇုန် (Padaeng Industrial Estate) ကို လေ့လာခဲ့ဖြစ်ပါ တယ်။ အကျယ်က (၆၈၀၀)ရိုင်ရှိပြီး စက်ရုံတစ်ရုံကို (၄၀၀)ရိုင်ခန့် အ သုံးပြုထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ (၂ ဒသမ ၅ရိုင်=တစ်ဧက) ဓာတ်မြေဩ ဇာ စက်ရုံ၊ ရေနံချက်စက်ရုံ၊ ဓာတ်ငွေ့စက်ရုံ၊ ဘီလပ်မြေစက်ရုံ၊ ဓာတု ဗေဒစက်ရုံတွေကို တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ မီးရထား၊ ကားလမ်းတွေနဲ့ ရေနက် ဆိပ်ကမ်း(၂)ခုအထိ ဖောက်လုပ်ထားတာပါ။ တစ်နိုင်ငံလုံး စက်မှုဇုန်ပေါင်း(၂၈)ခုရှိတဲ့ အနက် စက်မှုဇုန်ပေါင်း(၁၆) ခုတည် ရှိရာ ဒေသဟာ Raiyounပြည်နယ်ဖြစ်နေတာကြောင့် အရေးပါအရာရောက်

ဆုံးဒေသလို့ ဆိုရပါလိမ့် မယ်။

ပင်လယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ အကြီးစားစက်မှုလုပ်ငန်းထူထောင်ရေး အတွက် ၁၉၈၇ ခုနှစ်ကမှ စီမံကိန်းရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း သိရပါတယ်။ တနင်္သာရီတိုင်း ဘုတ်ပြင်းအရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိနေတဲ့ Bang Saphan ဒေသ စက်မှုအခင်းအကျင်းတွေကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခဲ့တာကြောင့် အဲဒီဒေသနဲ့ တနင်္သာရီတိုင်း ဖွံ့ဖြိုးမှုအလားအလာကို တွက်ဆနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဘုတ်ပြင်းကနေ နယ်ခြားအထိ (၁၂၈) ကီလိုမီတာ ကွာဝေးပါတယ် ။ နယ်ခြားကနေ အမှတ်(၄)လမ်းမကြီးလမ်းဆုံအထိ (၁၇) ကီလိုမီတာပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလုံးဆုံကနေ Prachuap ဆိပ်ကမ်းအထိ (၁၆)ကီလိုမီတာ ခန့်သာဝေးပါတယ်။ ပရာချတ်ဆိပ်ကမ်းဟာ ထိုင်းနိုင်ငံရဲ့ အကြီးဆုံး ရေနက်ဆိပ်ကမ်းဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်ကနေ စတင်ဆောက်လုပ်ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာ ဆိပ်ကမ်းအဖြစ် အသုံးပြုလာနိုင် ခဲ့ပါတယ်။ ဆိပ်ကမ်းနဲ့ စက်မှုနယ်မြေဟာ ၅ကီလိုမီတာကွာဝေးပါတယ် ။

ဆိပ်ကမ်းအနေနဲ့ ရေမျက်နှာပြင်အထက် (၆ ဒဿမ ၅) မီတာအမြင့် နဲ့ အလျား (၁၄၀၀) မီတာရှည်လျားတဲ့ လှိုင်းကာတံတိုင်းကို တည်ဆောက်ပြီး လှိုင်းဒဏ်လေဒဏ်မှ အကာအကွယ်ပေးထားပါတယ်။ လှိုင်းကာ တံတိုင်းကို သာမန်ကျောက်တုံးတွေနဲ့ မတည်ဆောက်ပဲ အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်နိုင်တဲ့ ကွန်ကရစ်တုံးတွေ (Accropode) အဖြစ် သွန်းလောင်း ဆောက်လုပ်ခဲ့တာပါ။ လောလောဆယ် သင်္ဘောကြီး (၄) စင်းဆိုက်ကပ် နိုင်ပါတယ်။ ဘန်ဆာဖန်နဲ့ ဗန်ကောက်က (၅) နာရီခရီးအကွာအဝေးမှ ရှိပါတယ်။

တကယ်တော့ Golden Gate Ways အရ ဘုတ်ပြင်း-ဘန်ဆာဖန်ရထား

လမ်း၊ ကားလမ်းချိတ်ဆက်၊ နောက်ပြီး သဘာဝဓာတ်ငွေ့ပိုက်လိုင်းတွေ ဆက်သွယ်ထားမယ်ပေါ့။ ပြီးတာနဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ၊ တောင်အာရှနိုင်ငံ၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်း၊ ဥရောပတိုက်နိုင်ငံတွေနဲ့ အမေရိကန်တိုက်အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေဒေသတွေကို ဖြန့်ကျက်ဖို့ ရာ ရည်စူးထားတာပါ။

အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဌာနဆိုင်ရာတွေကို ထိုင်းကဖိတ်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တတွေ ကွင်းဆင်းလေ့လာကြပြီးတဲ့ အချိန်မှာ သဘောထားမှတ်ချက်တောင်းခံပါတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ဦး တည်း ရဲ့ သဘောဆန္ဒက ဘုတ်ပြင်းထက် ထားဝယ်ဘက်ကို အားထားကြောင်း ပြောပြလိုက် မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ‘ထားဝယ်မြို့ကို တစ်စေ့တစ်စောင်းလေ့လာခြင်း’ ဆောင်းပါးရေးဖြစ်သွားတာပါ။ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်)က ‘ကျွန်တော့်အမြင် ရောင်စုံတိမ်ပန်း’ စာအုပ်ရဲ့ အမှာ စာမှ ‘သူဆောင်းပါးထဲမှ ထားဝယ်မြို့ကို တစ်တေ့တစ်စောင်းလေ့လာခြင်းဆောင်းပါးသည် ခေတ်ရှေ့ပြေးနေသည့် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်၏။ ယခု ထားဝယ်တွင် ရေနက်ဆိပ် ကမ်းဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် သူ့အတွေးသူ့အမြင် အတိုင်းထားဝယ်တွင် ပေါ်လာပေတော့မည်’ လို့ ရေးသား ထားပါတယ်။

တကယ်တော့ အဲဒီဆောင်းပါးရေးသားအပြီး ထားဝယ်တိုင်းမြို့ကြီးက မြိတ်မြို့ကို ပြောင်းသွားတာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆဲကြတာ၊ မောင်သန်းဆွေ (ထားဝယ်) သိမယ်မထင်ပါဘူး။

မြို့ပြမြေယာဈေးကွက်

ထားဝယ်တိုင်းရုံးမရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ မြို့လည်မှာ မျက်နှာစာ ၁ ပေဈေးနှုန်းဟာ (၇) သိန်းကနေ (၈)သိန်းမှာ ရှိပါတယ်။ ယခု ဟိုတယ်ဆောက်လုပ်ထားတဲ့ နေရာကို မျက်နှာစာပေ ၁၅၀ X အလျားပေ ၂၀၀

ကျော်မှာ ကျပ်သိန်း (၁၀၀၀)နဲ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။ (၁ ပေဈေးနှုန်း ၆.၆ သိန်း ဖြစ်ပါတယ်) မြို့စွန့်မှာ ရှိတဲ့ လမ်းမတန်း ဟိုတယ်ရဲ့ မြေမျက်နှာစာပေ ၄၂ ပေ X အလျားပေ ၁၅၀ ပေကလည်း အမည်ပေါက်ကသည့် အထိကျပ်သိန်း(၂၅၀)ကုန်ကျခဲ့တာကြောင့် ၁ပေပေါက်ဈေးကျပ်(၆)သိန်းရှိပါတယ်။ (ထားဝယ်မှာ က ရှေ့မျက်နှာစာ ၁ ပေနှုန်းနဲ့ တွက်ကြပါတယ်)။ ရေနက်ဆိပ်ကမ်းတည်ဆောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဈေးအဆမတန်တက်ခဲ့တာပါ။ ယခုအချိန်မှာ ဈေးတန်နေပါတယ်။ မြို့အစွန့်လမ်းမတန်းပေါ်မှာ မျက်နှာစာပေ ၂၁ ပေ X အလျားပေ ၂၀၀ ပေ ကျော်ကို သိန်း(၁၀၀၀)ခေါ်ပါတယ်။

နယ်ဘက်ကျတော့ အတောင်နဲ့ တွက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ၃ပေကို ၂တောင်နဲ့ ထားပြီး ပေနဲ့ ဖွဲ့ယူကြပါတယ်။ မြေကွက်တန်ဖိုးဟာ တစ်လမ်းတည်းရှိနေပေမဲ့ တန်ဖိုးချင်းမတူတာကိုတော့ သတိထားမိမှာ ပါ။ လောလောဆယ် မောင်းမကန်ဘက်မှာ ဧကနဲ့ ဖြတ်ပြီး အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဥယျာဉ်ခြံမြေတစ်ဧကကို သိန်း(၂၅၀)အလုပ်ဖြစ်တာကိုတော့ သိခဲ့ရပါတယ်။

ခြုံငုံသုံးသပ်ရမယ်ဆိုရင် ယခု ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့တဲ့ ထားဝယ်ရေနက်ဆိပ်ကမ်းနဲ့ အထူးစီးပွားရေးဇုန်တို့ ရဲ့ အကွက်ချပုံစံနဲ့ အခင်းအကျင်းကို အတော်အားရမိပါတယ်။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ နေရာနဲ့ အကျယ်အဝန်းကို ကျွန်တော်တို့ တတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတာကိုက ဂုဏ်ယူအားတက်ဖွယ်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရှေ့မလားအလာကောင်းတွေကို မျှော်တွေးရင်း ကျေနပ်အားရနေမိပါတော့တယ်။

အောင်နိုင်မြင့်

